

ΤΩΡΑ

Η βραδιά του γάμου

Τα φώτα σβήνουν.

Όλα βυθίζονται μεμιάς στο σκοτάδι. Η μπάντα σταματάει να παίζει. Μέσα στην τέντα που έχει στηθεί για τη γαμήλια δεξίωση, οι καλεσμένοι στριγκλίζουν και σφίγγονται ο ένας πάνω στον άλλον. Το φως από τα κεριά πάνω στα τραπέζια απλώς επιτείνει τη σύγχυση, ρίχνοντας τρεμουλιαστές σκιές στους πάνινους τοίχους. Είναι αδύνατο να δεις πού είναι ποιος ή ν' ακούσεις τι λέει· τις φωνές των καλεσμένων σκεπάζει η άγρια βουή του ανέμου.

Έξω λυσομανάει μια θύελλα. Ουρλιάζει τριγύρω τους σφυροκοπώντας την τέντα. Σε κάθε της επίθεση, ολόκληρη η κατασκευή μοιάζει να λυγίζει και να τρέμει και τα μεταλλικά της μέρη βογκούν ηχηρά. Οι καλεσμένοι ζαρώνουν τρομαγμένοι. Τα φύλλα της εισόδου έχουν λυθεί και ανεμίζουν. Οι φλόγες των πυρσών παραφίνης που φωτίζουν το άνοιγμά της τρεμοπαίζουν.

Μοιάζει να έχει κάτι προσωπικό μαζί τους αυτή η θύελλα. Σαν να φύλαγε όλη της τη μανία γι' αυτούς.

Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται βραχυκύκλωμα και κόβεται το ηλεκτρικό. Την τελευταία φορά, όμως, το φως ξανάρθε σε λίγα λεπτά. Και οι καλεσμένοι συνέχισαν απτόητοι αυτό που έκαναν ως τότε: να χορεύουν, να πίνουν, να χαπακώνονται, να πηδιούνται, να τρώνε, να γελούν... ξεχνώντας εντελώς τη διακοπή ρεύματος.

Πόση ώρα έχει περάσει τώρα; Δύσκολο να πεις στα σκοτεινά. Μερικά λεπτά; Ένα τέταρτο; Ένα εικοσάλεπτο;

Αρχίζουν να φοβούνται. Το σκοτάδι φαίνεται κάπως δυσίωνο, κακόβουλο. Σαν να μπορούσε να συμβεί οτιδήποτε κάτω από τον βαρύ του μανδύα.

Τελικά τα φώτα ξανανάβουν μ' ένα τρεμούλιασμα. Οι καλεσμένοι ξεσπούν σε ξεφωνητά και ζητωκραυγές. Τώρα ντρέπονται που το άναμμα των φώτων τούς βρήκε έτσι: σκυφτούς και τρομαγμένους, σαν να ήταν έτοιμοι να αποκρούσουν κάποια επίθεση. Γελούν αμήχανα. Σχεδόν καταφέρνουν να πείσουν τους εαυτούς τους ότι δεν είχαν φοβηθεί στην πραγματικότητα.

Το σκηνικό που φωτίζεται στις τρεις προεκτάσεις της τέντας της δεξίωσης θα έπρεπε να θυμίζει γιορτή, αλλά είναι μάλλον μια εικόνα καταστροφής. Στον κύριο χώρο εστίασης, κηλίδες κρασιού, πηχτές σαν θρόμβοι αίματος, έχουν πιτσιλίσει το πλαστικό δάπεδο, ενώ ένας βαθυκόκκινος λεκές απλώνεται στο άσπρο λινό ύφασμα. Μπουκάλια σαμπάνιας δεσπόζουν στριμωγμένα πάνω σε κάθε επιφάνεια – πειστήρια μιας χαρούμενης βραδιάς προπόσεων και εορτασμών. Ένα ζευγάρι ασημιά σανδάλια προεξέχει μόνο κι έρημο κάτω από ένα τραπεζομάντιλο.

Η ιρλανδέζικη μπάντα ξαναρχίζει να παίζει στην τέντα με την πίστα χορού· επιλέγει ένα ξεσηκωτικό τραγουδάκι για να αποκατασταθεί η γιορταστική ατμόσφαιρα. Πολλοί καλεσμένοι κατευθύνονται προς τα εκεί, λαχταρώντας λίγη ανάλαφρη διασκέδαση. Αν κοιτούσαν προσεκτικά πού πατούσαν, ίσως έβλεπαν τα σημάδια από το πέλημα κάποιας καλεσμένης που πάτησε ξυπόλυτη σε γυαλιά και άφησε στο πάτωμα χνάρια από αίμα. Στεγνώνοντας, μοιάζουν όλο και περισσότερο με λεκέδες από σκουριά. Αλλά κανένας δεν τα προσέχει.

Κάποιοι περιφέρονται αναποφάσιστοι και μαζεύονται στις γωνίες της κύριας τέντας – μορφές θαμπές, σαν λεπτή ομίχλη από καπνούς παρατημένων τσιγάρων. Απρόθυμοι να μείνουν, αλλά το ίδιο απρόθυμοι ν' αφήσουν την ασφάλεια της τέντας και να βγουν έξω όσο μαίνεται ακόμα η θύελλα. Και κανένας δεν μπορεί να φύγει απ' το νησί. Για την ώρα, τουλάχιστον. Τα καϊκια δεν μπορούν να έρθουν αν δεν πέσει ο αέρας.

Στο κέντρο του χώρου της δεξίωσης στέκει η τεράστια γαμήλια τούρτα. Καμάρωνε ατόφια και τέλεια σχεδόν όλη μέρα, με τα ζαχαρένια διακοσμητικά της φύλλα να στραφταλίζουν κάτω απ' τα φώτα. Όμως λίγα λεπτά πριν κοπεί το ρεύμα, οι καλεσμένοι μαζεύτηκαν για να

παρακολουθήσουν το τελετουργικό ξεκοίλιασμά της. Τώρα το βαθυκόκκινο παντεσπάνι χάσκει από μέσα της.

Και τότε έρχεται απέξω ένας νέος ήχος. Θα μπορούσες να τον περάσεις για το ουρλιαχτό του ανέμου. Αλλά γίνεται ολοένα και πιο διαπεραστικός και δυνατός, ώσπου δεν υπάρχει πια καμία αμφιβολία για το τι είναι.

Οι καλεσμένοι παγώνουν και κοιτάζονται. Ξαφνικά φοβούνται και πάλι. Πιο πολύ, μάλιστα, απ' ό,τι όταν έσβησαν τα φώτα. Γιατί όλοι ξέρουν τι είναι αυτό που ακούν: μια κραυγή τρόμου.

Μία μέρα πριν

ΙΦΑ

Η διοργανώτρια του γάμου

Όλη σχεδόν η γαμήλια κουστωδία είναι πλέον εδώ. Τα πράγματα θ' ανέβουν σ' άλλο επίπεδο τώρα: το βράδυ, μετά την πρόβα γάμου, έχουμε το δείπνο με τους επίλεκτους καλεσμένους, επομένως ο γάμος ουσιαστικά αρχίζει απόψε.

Έχω βάλει τη σαμπάνια στον πάγο για να σερβιριστεί πριν από το δείπνο. Είναι Bollinger εκλεκτής σοδειάς: οχτώ μπουκάλια, συν το κρασί για το δείπνο και δύο καφάσια Guinness – όλα σύμφωνα με τις οδηγίες της νύφης. Δεν μου πέφτει λόγος, αλλά τα βρίσκω πάρα πολλά. Είναι όλοι ενήλικες, όμως. Σίγουρα θα ξέρουν να κάνουν κράτει. Μπορεί και όχι. Αυτός ο κουμπάρος μού φαίνεται κακός μπελάς – όλοι οι συνοδοί του γαμπρού, για να είμαι ειλικρινής. Και την παράνυφο –την ετεροθαλή αδερφή της νύφης– την έχω δει να περιπλανιέται μόνη της στο νησί, σκυφτή και βιαστική, σαν να προσπαθεί να ξεφύγει από κάτι.

Μαθαίνεις όλα τα οικογενειακά μυστικά των πελατών σ' αυτή τη δουλειά. Βλέπεις πράγματα που κανένας άλλος δεν έχει το προνόμιο να δει. Ακούς όλα τα κουτσομπολιά που θα πέθαινε ν' ακούσει κάθε καλεσμένος. Ένας διοργανωτής γάμου δεν έχει την πολυτέλεια ν' αφήνει να του ξεφύγει τίποτα. Πρέπει να έχεις τον νου σου ακόμα και στην πιο ασήμαντη λεπτομέρεια, σε κάθε μικρή δίνη κάτω από την επιφάνεια, αλλιώς κάποιο απ' αυτά τα ρεύματα μπορεί να σαρώσει σαν παλίρροια όσα έχεις οργανώσει με τόσο κόπο και προσοχή. Και κάτι άλλο που έχω μάθει είναι ότι μερικές φορές τα μικρότερα ρεύματα είναι τα πιο επικίνδυνα.

Πηγαίνω από δωμάτιο σε δωμάτιο στο ισόγειο του πύργου, ανάβοντας τα κομμάτια τύρφης στις σχάρες των τζακιών για να έχουν σιγοκάψει καλά ως το βράδυ. Ο Φρέντι κι εγώ έχουμε αρχίσει να κόβουμε και να ξεραίνουμε δική μας τύρφη από τον βάλτο, όπως γινόταν για αιώνες στο παρελθόν. Η γήινη μυρωδιά καπνού της φωτιάς από τύρφη θα είναι μια ακόμα πινελιά στην ατμόσφαιρα ντόπιας παράδοσης που σίγουρα θ' αρέσει στους καλεσμένους. Μπορεί να είμαστε στο μεσοκαλόκαιρο, αλλά κάνει κρύο τα βράδια στο νησί. Οι παλιοί πέτρινοι τοίχοι του πυργόσπιτου δεν αφήνουν τη ζέστη του ήλιου να μπει, ούτε καταφέρνουν να κρατήσουν ζεστό το εσωτερικό του κτιρίου.

Σήμερα ήταν μια απροσδόκητα ζεστή μέρα, για τούτα τα μέρη τουλάχιστον, αλλά δεν προβλέπεται το ίδιο και για αύριο. Το δελτίο καιρού που άκουσα στο ραδιόφωνο λίγο πριν τελειώσει μιλούσε για πολύ αέρα. Έχουμε κάθε λογής καιρό εδώ· συχνά οι καταιγίδες είναι πολύ χειρότερες απ' ό,τι καταλήγουν να είναι στην ηπειρωτική χώρα, λες και εξαντλούνται πρώτα πάνω μας. Έχει ακόμα ήλιο αυτό το απόγευμα, αλλά η βελόνα στο παλιό βαρόμετρο στο χολ πέρασε από τον ΑΙΘΡΙΟ στον ΑΣΤΑΤΟ. Το κατέβασα και το έκρυψα. Δεν θέλω να το δει η νύφη, αν και δεν μου φαίνεται απ' αυτές που πανικοβάλλονται. Μάλλον απ' αυτές που θυμώνουν και ψάχνουν κάποιον να του ρίξουν το φταιξιμο είναι. Και ξέρω ακριβώς ποιος θα ήταν στην πρώτη γραμμή του πυρός.

«Φρέντι» φωνάζω προς την κουζίνα «θα ξεκινήσεις σιγά σιγά το δείπνο;».

«Ναι» τον ακούω να μου απαντάει «όλα είναι υπό έλεγχο».

Απόψε θα φάνε στιφάδο ψαριού βασισμένο σε μια παραδοσιακή παχιά σούπα θαλασσινών της Κονεμάρα: καπνιστό ψάρι με μπόλικη κρέμα. Το δοκίμασα στην πρώτη μου επίσκεψη σε τούτο το μέρος, όταν υπήρχε ακόμα κόσμος εδώ. Το αποψινό θα είναι μια πιο εκλεπτυσμένη εκδοχή της συνηθισμένης συνταγής, αφού ετούτοι οι πελάτες έχουν πιο εκλεπτυσμένους ουρανίσκους. Αυτό πιστεύουν οι ίδιοι, τουλάχιστον. Θα δούμε τι θα γίνει όταν τους χτυπήσει το αλκοόλ στο κεφάλι.

«Μετά θα πρέπει ν' αρχίσουμε να ετοιμάζουμε τα καναπεδάκια για αύριο» φωνάζω, τσεκάροντας νοερά τη λίστα στο μυαλό μου.

«Θα τα αναλάβω εγώ».

«Και την τούρτα: θα πρέπει να τη στήσουμε έγκαιρα».

Η τούρτα είναι πραγματικά το κάτι άλλο. Φυσικό είναι· ξέρω πόσο κόστισε. Το αυτάκι της νύφης πάντως δεν ίδρωσε καθόλου όταν άκουσε την τιμή. Πιστεύω ότι είναι συνηθισμένη να έχει πάντα το καλύτερο. Τέσσερις στρώσεις βαθυκόκκινο παντεσπάνι, καλυμμένες με άψογο, κατάλευκο γλάσο, με πλούσια διακόσμηση από ζαχαρωτές πρασινάδες, ασορτί με τα φυλλάματα στο παρεκκλήσι και την τέντα της δεξίωσης. Εξαιρετικά εύθραυστη και φτιαγμένη σύμφωνα με τις ακριβείς απαιτήσεις της νύφης, ταξίδεψε ως εδώ από ένα πανάκριβο εργαστήριο ζαχαροπλαστικής του Δουβλίνου ειδικευμένο στις γαμήλιες τούρτες. Δεν ήταν και μικρό κατόρθωμα να φτάσει στο νησί ακέραια. Αύριο, φυσικά, θα καταστραφεί. Αλλά σημασία έχει η στιγμή σε μια γαμήλια τελετή. Η μέρα. Δεν έχει καμία σχέση με τον ίδιο τον γάμο στην πραγματικότητα, ό,τι κι αν λένε όλοι.

Στο επάγγελμά μου, βλέπετε, ενορχηστρώνουμε την ευτυχία. Γι' αυτό έγινα διοργανώτρια γάμων. Η ζωή είναι ζόρικη. Όλοι το ξέρουμε αυτό. Τρομερά πράγματα συμβαίνουν· το έμαθα αυτό από παιδί. Ό,τι κι αν συμβεί, όμως, η ζωή δεν είναι παρά μια σειρά από μέρες. Δεν μπορείς να ελέγξεις πάνω από μία μεμονωμένη μέρα. Αλλά μπορείς να ελέγξεις μία απ' αυτές. Ένα εικοσιτετράωρο μπορείς να το φέρεις βόλτα. Μια μέρα γάμου είναι ένα διαχειρίσιμο μικρό πακέτο και στη διάρκειά της μπορώ να δημιουργήσω κάτι ολοκληρωμένο και τέλειο που κάποιοι θα το κρατήσουν στην καρδιά και τη μνήμη τους για πάντα· ένα μονάχα μαργαριτάρι από ένα σπασμένο κολιέ.

Ο Φρέντι προβάλλει από την κουζίνα με τη λεκιασμένη μακριά ποδιά του. «Πώς αισθάνεσαι;»

Σηκώνω τους ώμους. «Λιγάκι νευρική, για να πω την αλήθεια».

«Το 'χεις, αγάπη μου. Σκέψου πόσες φορές το έχεις κάνει αυτό».

«Ναι, αλλά αυτή τη φορά είναι διαφορετικά. Λόγω του ποιοι είναι οι πελάτες...» Ήταν πραγματικό κατόρθωμα να πείσω τον Γουίλ Σλέιτερ και την Τζούλια Κίγκαν να κάνουν τον γάμο τους εδώ. Εργαζόμουν ως διοργανώτρια γάμων στο Δουβλίνο πρωτύτερα. Δική μου ιδέα ήταν να στήσω τη δουλειά μου εδώ, να αναστηλώσω το Φόλι, τον ετοιμόρροπο, μισογκρεμισμένο εμβληματικό πύργο του νησιού, και να τον μετατρέψω σ' ένα κομψό κτίριο με δέκα υπνοδωμάτια, τραπεζαρία, σαλόνι και κουζίνα. Ο Φρέντι κι εγώ ζούμε μόνιμα εδώ, αλλά χρησιμοποιούμε μόνο ένα μικρό τμήμα του χώρου όταν είμαστε οι δυο μας.

«Σσας». Ο Φρέντι έρχεται κοντά μου και με κλείνει στην αγκαλιά του. Στην αρχή νιώθω σφιγμένη. Είμαι τόσο συγκεντρωμένη στη λίστα των όσων έχω να κάνω, που αισθάνομαι ότι δεν έχουμε καιρό για τέτοια. Έπειτα όμως αφήνομαι και χαλαρώνω στην αγκαλιά του για ν' απολαύσω την παρηγορητική, γνώριμη ζεστασιά της. Είναι χαδιάρης και του αρέσουν οι αγκαλιές. Και το φαγητό τού αρέσει – αυτή είναι η δουλειά του, άλλωστε. Είχε τη διεύθυνση ενός εστιατορίου στο Δουβλίνο πριν μετακομίσουμε εδώ.

«Όλα θα πάνε καλά» λέει. «Πίστεψέ με. Όλα θα είναι τέλεια». Με φιλάει στην κορυφή του κεφαλιού μου. Έχω μεγάλη εμπειρία σ' αυτή τη δουλειά. Όμως ποτέ δεν επένδυσα τόση προσπάθεια σε μια διοργάνωση. Και η νύφη είναι πολύ ιδιότροπη – πράγμα που, για να είμαι

δίκαιη μαζί της, πιθανότατα οφείλεται στις ιδιαιτερότητες της δουλειάς της, καθώς διευθύνει ένα δικό της περιοδικό. Οποιοσδήποτε άλλος μπορεί να είχε ενοχληθεί κάπως με τις απαιτήσεις της. Όμως εγώ το χάρηκα. Γιατί μ' αρέσουν οι προκλήσεις.

Τέλος πάντων. Αρκετά είπα για μένα. Αυτό το Σαββατοκύριακο ανήκει στο ευτυχές ζεύγος, στο κάτω κάτω. Η νύφη και ο γαμπρός δεν είναι πολύ καιρό μαζί, απ' ό,τι λέγεται. Μιας και είναι και η δική μας κρεβατοκάμαρα στον πύργο, μαζί με όλες τις άλλες, τους ακούγαμε χτες τη νύχτα. «Χριστέ μου» είπε ο Φρέντι καθώς ήμασταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. «Δεν μπορώ να τους ακούω». Ήξερα τι εννοούσε. Είναι παράξενο πόσο μοιάζουν με κραυγές πόνου οι ήχοι που βγάζει κάποιος μέσα στη δίνη της ηδονής. Δείχνουν πολύ ερωτευμένοι, αλλά ένας κυνικός ίσως έλεγε ότι γι' αυτό δεν μπορούν να κρατήσουν τα χέρια τους μακριά ο ένας απ' τον άλλον. Θα ήταν πολύ ακριβέστερο αν λέγαμε ότι αυτό που τους ενώνει είναι ο πόθος μάλλον παρά η αγάπη.

Ο Φρέντι κι εγώ είμαστε μαζί σχεδόν δύο δεκαετίες και ακόμα και τώρα υπάρχουν πράγματα που του κρατώ μυστικά και είμαι σίγουρη ότι το ίδιο συμβαίνει και μ' εκείνον. Αυτό με κάνει ν' αναρωτιέμαι πόσο καλά γνωρίζονται στην πραγματικότητα οι δύο μελλονύμφοι.

Άραγε ξέρουν στ' αλήθεια όλα τα σκοτεινά μυστικά ο ένας του άλλου;

ΧΑΝΑ

Συνοδός καλεσμένου

Τα κύματα σηκώνονται μπροστά μας αφρισμένα. Στη στεριά είναι μια όμορφη καλοκαιρινή μέρα, αλλά εδώ έχει φουρτούνα. Λίγα λεπτά νωρίτερα, καθώς βγαίναμε από την ασφάλεια του λιμανιού, η θάλασσα άρχισε να σκουραίνει και σηκώθηκε κύμα.

Είναι η παραμονή του γάμου και πηγαίνουμε στο νησί. Ως «ειδικοί προσκεκλημένοι» θα μείνουμε εκεί απόψε. Το περιμένω με ανυπομονησία. Έτσι νομίζω, τουλάχιστον. Αυτή τη στιγμή, πάντως, χρειάζομαι κάτι ν' αποσπάσει την προσοχή μου από την τρικυμία.

«Κρατηθείτε!» κραυγάζει ο καπετάνιος από την τιμονιέρα πίσω μας. Μάτι νομίζω ότι τον λένε. Πριν προλάβουμε ν' αντιδράσουμε, ωστόσο, το μικρό καΐκι κλυδωνίζεται πάνω σ' ένα κύμα και πέφτει ολόισια στο επόμενο. Το νερό που τινάζεται, διαγράφοντας ένα τεράστιο τόξο στον αέρα, μας πισιλάει.

«Χριστέ μου!» αναφωνεί ο Τσάρλι και βλέπω ότι έχει γίνει μούσκεμα από τη μία πλευρά. Ως εκ θαύματος, εγώ έχω βραχεί ελάχιστα.

«Βραχήκατε εκεί κάτω;» φωνάζει ο Μάτι.

Γελώ, αλλά κάπως βεβιασμένα, γιατί ήταν τρομαχτικό. Όλο αυτό το ταρακούνημα, μπρος πίσω και δεξιά αριστερά ταυτόχρονα, μου έχει ανακατώσει το στομάχι.

«Ουφ» κάνω, νιώθοντας τη ναυτία να με κυριεύει. Και μόνο που θυμάμαι το τσάι με κρέμα που πήραμε πριν επιβιβαστούμε, ξαφνικά θέλω να ουρλιάξω.

Ο Τσάρλι με κοιτάζει, ακουμπάει το χέρι του στο γόνατό μου και μου το σφίγγει. «Ω, Θεέ μου, σ' έπιασε κιόλας;» Ζαλίζομαι πάντα πολύ στα ταξίδια. Γενικά, μου έρχεται εύκολα ναυτία. Τις χειρότερες ναυτίες τις είχα όταν ήμουν έγκυος.

«Μμμ... Πήρα δύο χάπια, αλλά δεν μ' έχουν πιάσει!»

«Άκου» λέει γρήγορα ο Τσάρλι. «Θα σου διαβάσω για τούτο το μέρος, για να ξεχαστείς». Σκρολάρει στο κινητό του. Έχει κατεβάσει έναν οδηγό. Αιώνιος δάσκαλος αυτός ο άντρας μου! Το καΐκι τραντάζεται ξανά και παραλίγο να του φύγει απ' τα χέρια το iPhone. Αφήνει μια βρисиά και το κρατάει πιο σφιχτά και με τα δύο χέρια. Αν το χάσουμε, δεν μας παίρνει να το αντικαταστήσουμε.

«Δεν έχει και πολλά πράγματα εδώ» λέει κάπως απολογητικά μόλις φορτώνει τη σελίδα. «Γράφει ένα σωρό για την Κονεμάρα, ναι, αλλά για το ίδιο το νησί... Ίσως επειδή είναι τόσο μικρό...» Κοιτάζει έντονα την οθόνη, σαν να την προστάζει να του εμφανίσει αυτό που θέλει. «Α, να, κάτι βρήκα». Καθαρίζει τον λαιμό του και αρχίζει να διαβάσει με τη φωνή που χρησιμοποιεί όταν διδάσκει, υποθέτω. «Το Ίνις αν Αμπλόρα, ή Νησί των Κορμοράνων στα αγγλικά, έχει μήκος δύο μίλια απ' τη μία του άκρη ως την άλλη και ακόμα μικρότερο πλάτος. Το νησί αποτελείται από έναν όγκο γρανίτη που προβάλλει *μεγαλόπρεπα* μέσα από τον Ατλαντικό, λίγα μίλια από την ακτή της Κονεμάρα. Μεγάλο μέρος της επιφάνειάς του καλύπτει ένας βάλτος ποάνθρακα ή "τύρφης", όπως είναι περισσότερο γνωστός. Ο καλύτερος, και ουσιαστικά ο μόνος, τρόπος να δεις το νησί είναι από ιδιωτικό σκάφος. Η θάλασσα ανάμεσα στην ηπειρωτική χώρα και στο νησί είναι συχνά πολύ ταραγμένη...»

«Σ' αυτό έχουν δίκιο» ψελλίζω γραπωμένη από την κουπαστή καθώς τραμπαλιζόμαστε πάνω σ' άλλο ένα κύμα πριν ξανακάνουμε απότομα βουτιά. Το στομάχι μου ανακατεύεται πάλι.

«Εγώ μπορώ να σας πω περισσότερα απ' αυτά, αν θέλετε» ακούγεται η φωνή του Μάτι. Δεν ήξερα ότι μπορούσε να μας ακούει αποκεί. «Δεν πρόκειται να μάθετε πολλά για το Ίνις αν Αμπλόρα απ' τους ταξιδιωτικούς οδηγούς».

Ο Τσάρλι κι εγώ σέρνουμε τα βήματά μας ως την τιμονιέρα για ν' ακούσουμε. Έχει μια υπέροχη, μεστή προφορά αυτός ο Μάτι. «Οι πρώτοι άνθρωποι που αποίκισαν ετούτο το μέρος» μας λέει «απ' ό,τι ξέρουμε, ήταν μια θρησκευτική αίρεση που την καταδίωκαν κάποιοι στην ηπειρωτική χώρα».

«Α, ναι» λέει ο Τσάρλι κοιτώντας τον ταξιδιωτικό του οδηγό. «Νομίζω ότι κάτι διάβασα γι' αυτό...»

«Δεν τα λέει όλα αυτό το πράμα» λέει ο Μάτι, σαφώς ανεπηρέαστος από τη διακοπή. «Έχω ζήσει εδώ όλη μου τη ζωή και η οικογένειά μου ζει αιώνες εδώ πέρα. Μπορώ να σας πω περισσότερα απ' το ίντερνετ».

«Συγγνώμη» λέει ο Τσάρλι κοκκινίζοντας.

«Τέλος πάντων» συνεχίζει ο Μάτι «πριν από καμιά εικοσαριά χρόνια, τους βρήκαν οι αρχαιολόγοι. Ήταν όλοι μαζί μέσα στην τύρφη του βάλτου, στριμωγμένοι ο ένας πλάι στον άλλον». Κάτι μου λέει ότι απολαμβάνει τη διήγησή του. «Τέλεια διατηρημένοι, όπως λένε, επειδή δεν υπάρχει αέρας εκεί κάτω. Είχε γίνει μακελειό. Τους είχαν σφαγιάσει όλους».

«Ω» κάνει ο Τσάρλι ρίχνοντάς μου μια βιαστική ματιά «δεν είμαι σίγουρος αν...». Αλλά είναι πολύ αργά, γιατί η εικόνα είναι ήδη στο μυαλό μου: πτώματα θαμμένα εδώ και πολύ καιρό αναδύονται μέσα από το μαύρο χώμα. Προσπαθώ να μην το σκέφτομαι, αλλά η εικόνα επιμένει, σαν τεχνικό πρόβλημα σε βίντεο. Το νέο κύμα ναυτίας που με κυριεύει με το επόμενο ταρακούνημα μου φέρνει σχεδόν ανακούφιση, καθώς απαιτεί όλη την προσοχή μου.

«Και δεν μένει κανένας τώρα εκεί;» ρωτάει με ζωηρό ενδιαφέρον ο Τσάρλι, σε μια απόπειρα να στρέψει αλλού τη συζήτηση. «Εκτός από τους νέους ιδιοκτήτες;»

«Όχι» απαντάει ο Μάτι. «Μονάχα φαντάσματα».

Ο Τσάρλι χτυπάει το δάχτυλό του στην οθόνη του κινητού του. «Εδώ λέει ότι το νησί ήταν κατοικημένο μέχρι τη δεκαετία του '90, που οι τελευταίοι του κάτοικοι αποφάσισαν να επιστρέψουν στην ηπειρωτική χώρα για να έχουν τρεχούμενο νερό, ηλεκτρικό και τις ανέσεις της σύγχρονης ζωής».

«Μπα; Έτσι λέει εκεί;» Ο Μάτι μοιάζει να το βρίσκει αστείο.

«Γιατί;» ρωτώ καταφέροντας να ξαναβρώ τη φωνή μου. «Υπήρχε κάποιος άλλος λόγος που έφυγαν;»

Πάνω που ετοιμάζεται ν' απαντήσει ο Μάτι, η έκφρασή του αλλάζει. «Προσέξτε!» βρυχιέται. Ο Τσάρλι κι εγώ μόλις που προλαβαίνουμε να πιαστούμε από την κουπαστή, δευτερόλεπτα πριν

το καΐκι βουτήξει από ψηλά, πάνω σ' ένα τεράστιο κύμα, για να συγκρουστεί πλαγιομετωπικά με άλλο ένα. Χριστέ μου!

Υποτίθεται ότι πρέπει να βρίσκεις ένα σταθερό σημείο να κοιτάζεις όταν πάσχεις από ταξιδιωτική ναυτία. Στρέφω το βλέμμα μου στο νησί. Ήταν ορατό από την ηπειρωτική χώρα, σαν γαλαζωπή μουτζούρα στον ορίζοντα, με σχήμα επίπεδου αμονιού. Η Τζουλι δεν θα διάλεγε ποτέ ένα λιγότερο εντυπωσιακό μέρος για τον γάμο της, αλλά δεν μπορώ να διώξω την αίσθηση ότι το σκούρο σχήμα του, σαν πλάσμα κυρτωμένο, έτοιμο να επιτεθεί, μοιάζει δυσοίωνα απειλητικό μια τέτοια ηλιόλουστη μέρα.

«Εντυπωσιακό, ε;» λέει ο Τσάρλι.

«Μμ» κάνω επιφυλακτικά. «Ας ελπίσουμε τουλάχιστον να έχει νερό και ηλεκτρικό τώρα. Γιατί θα χρειαστώ ένα ωραίο μπάνιο έπειτα απ' αυτή την ταλαιπωρία».

Ο Τσάρλι χαμογελάει. «Κρίνοντας απ' όσα μπορώ να γνωρίζω για την Τζουλι, είμαι σίγουρος ότι, ακόμα κι αν δεν υπήρχαν υδραυλικές και ηλεκτρικές εγκαταστάσεις πρωτύτερα σε τούτο το μέρος, τώρα θα υπάρχουν. Την ξέρεις πώς είναι. Ικανή να καταφέρει τα πάντα».

Είμαι βέβαιη ότι ο Τσάρλι δεν το εννοούσε, αλλά το εισπράττω σαν σύγκριση. Εγώ, αντίθετα με την Τζουλι, δεν είμαι το ικανότερο άτομο στον κόσμο. Δεν μπορώ να μπω σ' ένα δωμάτιο χωρίς να το αναστατώσω και, από τότε που αποκτήσαμε τα παιδιά, το σπίτι μας είναι μονίμως άνω κάτω. Τις σπάνιες φορές που έχουμε επισκέψεις, καταλήγω να παραχώνω πράγματα στα ντουλάπια, που μετά με το ζόρι κλείνουν, έτσι που όλο το σπίτι μοιάζει να κρατάει την ανάσα του προσπαθώντας να μην εκραγεί. Όταν πρωτοπήγαμε για δείπνο στο κομψό βικτοριανό σπίτι της Τζουλι στο Ίσλινγκτον, ήταν σαν να είχε ξεπηδήσει από τις σελίδες κάποιου περιοδικού, του δικού της ίσως, ενός διαδικτυακού περιοδικού με τον τίτλο *The Download*. Σκεφτόμουν συνεχώς ότι μπορεί να επιχειρούσε να με συγυρίσει κι εμένα και να με κρύψει κάπου για μην της χαλάω την τάξη, έχοντας επίγνωση ότι ήμουν σαν τη μύγα μες στο γάλα εκεί μέσα, με τις άβαφτες, σκούρες ρίζες μου και τα συνηθισμένα φτηνά μου ρούχα. Έπιασα τον εαυτό μου να προσπαθώ να διορθώσω ακόμα και την προφορά μου, τα φωνήεντά μου με τη χαρακτηριστική προφορά του Μάντσεστερ.

Δεν θα μπορούσαμε να είμαστε πιο διαφορετικές η Τζουλι κι εγώ. Οι δύο πιο σημαντικές γυναίκες στη ζωή του συζύγου μου. Γέρνω στην κουπαστή, παίρνοντας βαθιές ανάσες θαλασσινού αέρα.

«Διάβασα κάμποσα πράγματα σ' εκείνο το άρθρο για το νησί» λέει ο Τσάρλι. «Προφανώς έχει παραλίες με λευκή άμμο, που είναι φημισμένες σ' αυτή την περιοχή της Ιρλανδίας. Και, λόγω του χρώματος της άμμου, το νερό στους κολπίσκους έχει μια πανέμορφη τirkουάζ απόχρωση».

«Ω» κάνω. «Αυτό ακούγεται καλύτερο από έναν βαλτότοπο τύρφης».

«Ακριβώς» λέει ο Τσάρλι. «Ίσως βρούμε την ευκαιρία να πάμε για μπάνιο». Μου χαμογελάει.

Κοιτάζω το νερό, που έχει μάλλον ένα ψυχρό σκουροπράσινο χρώμα παρά τirkουάζ, και ανατριχιάζω. Αλλά κολυμπώ στα βαθιά στο Μπράιτον κι εκεί είναι η Θάλασσα της Μάγχης, σωστά; Κι όμως, φαίνεται πολύ πιο ήρεμη από τούτη την άγρια, ανταριασμένη θάλασσα.

«Αυτό το Σαββατοκύριακο θα είναι ένα ωραίο διάλειμμα, έτσι;» λέει ο Τσάρλι.

«Ναι» απαντώ. «Το ελπίζω». Αυτό θα είναι ό,τι πλησιέστερο σε διακοπές είχαμε εδώ και πολύ καιρό. Και χρειάζομαι πραγματικά λίγες μέρες διακοπών αυτή την περίοδο. «Δεν μπορώ να καταλάβω τι της ήρθε της Τζουλι και διάλεξε ένα άγνωστο νησί κοντά στην ακτή της Ιρλανδίας» προσθέτω. Μόνο *εκείνη* θα διάλεγε ένα μέρος τόσο δυσπρόσιτο, που οι καλεσμένοι της θα κινδύνευαν κυριολεκτικά να θαλασσοπνιγούν για να φτάσουν εκεί. «Αφού είχε την οικονομική δυνατότητα να κάνει τον γάμο της όπου ήθελε».

Ο Τσάρλι σκυθρωπιάζει. Δεν του αρέσουν οι συζητήσεις για χρήματα, τον φέρνουν σε δύσκολη θέση. Είναι ένας από τους λόγους που τον αγαπώ. Μόνο που μερικές φορές, λίγες φορές, δεν μπορώ να μην αναρωτιέμαι πώς θα ήταν αν είχαμε λίγο περισσότερα. Αγχωθήκαμε πολύ με τη

λίστα των δώρων του γάμου και τσακωθήκαμε κιάλας λιγάκι. Το ανώτερο όριό μας συνήθως είναι πενήντα λίρες, αλλά ο Τσάρλι επέμενε ότι έπρεπε να διαθέσουμε περισσότερα, λόγω της προϋστορίας του με την Τζουλι. Μιας και όλα τα δώρα της λίστας ήταν από το Liberty's, με τις 150 λίρες που συμφωνήσαμε τελικά να ξοδέψουμε, αγοράσαμε τελικά ένα μάλλον συνηθισμένο κεραμικό μπολ. Υπήρχε κι ένα *αρωματικό κερί* που κόστιζε 200 λίρες.

«Την ξέρεις την Τζουλι» λέει τώρα ο Τσάρλι, καθώς το καϊκι μοιάζει να πέφτει ξανά απότομα στο κενό πριν χτυπήσει κάτι που μου φαίνεται πολύ πιο σκληρό από σκέτο νερό, αναπηδώντας και πάλι πάνω απ' τα κύματα και σκαμπανεβάζοντας κάμποσες φορές με το πλάι, σαν να συνταράζεται από σπασμούς. «Της αρέσει να κάνει τα πράγματα διαφορετικά απ' τους άλλους. Και ίσως η επιλογή της να έχει να κάνει με το γεγονός ότι ο μπαμπάς της είναι Ιρλανδός».

«Νόμιζα ότι δεν τα πήγαινε καλά με τον μπαμπά της».

«Είναι μπερδεμένο. Ποτέ δεν ήταν ουσιαστικά κοντά της και είναι κόπανος ο άνθρωπος, αλλά νομίζω ότι ανέκαθεν τον έβλεπε κάπως σαν θεό. Γι' αυτό ήθελε να της κάνω μαθήματα ιστοπλοΐας πριν από χρόνια. Ο πατέρας της είχε γιοτ και η Τζουλι ήθελε να τον κάνει περήφανο για εκείνη».

Μου είναι δύσκολο να φανταστώ την Τζουλι στη μειονεκτική θέση να θέλει να κάνει κάποιον περήφανο. Ξέρω ότι ο μπαμπάς της είναι μεγαλομεσίτης, ένας αυτοδημιούργητος επαγγελματίας. Κι εμένα, κόρη ενός μηχανοδηγού και μιας νοσοκόμας που μεγάλωσε χωρίς να έχει ποτέ αρκετά μετρητά, με γοητεύουν –κι ασ τους βλέπω με κάποια καχυποψία– όσοι έχουν βγάλει πολλά λεφτά στη ζωή τους. Τους βλέπω σαν ένα είδος εντελώς διαφορετικό από μας τους υπόλοιπους, μια ράτσα ευκίνητων και επικίνδυνων μεγαλόσωμων αιλουροειδών.

«Μπορεί να το διάλεξε ο Γουίλ» λέω. «Μου φαίνεται πολύ φυσικό να έκανε μια τέτοια επιλογή κάποιος που έχει τρέλα με τη φύση και τις υπαίθριες δραστηριότητες». Νιώθω ένα μικρό σκίρτημα ενθουσιασμού μέσα μου στη σκέψη ότι θα γνωρίσω κάποιον τόσο διάσημο. Είναι δύσκολο να σκεφτώ τον αρραβωνιαστικό της Τζουλι σαν εντελώς αληθινό πρόσωπο. Βλέπω κρυφά την εκπομπή του τελευταία. Είναι πολύ καλή, αν και δεν είναι εύκολο να είμαι αντικειμενική. Με γοητεύει η ιδέα ότι η Τζουλι έχει δεσμό μ' αυτόν τον άντρα... ότι τον αγγίζει, τον φιλάει, κοιμάται μαζί του. Και τώρα τον παντρεύεται. Το βασικό θέμα της εκπομπής είναι αυτό που υποδηλώνει ο τίτλος της: *Νυχτερινή Επιβίωση*. Μεσ στη μέση της νύχτας, αφήνουν τον Γουίλ δεμένο και με καλυμμένα τα μάτια κάπου, για παράδειγμα σ' ένα δάσος ή καταμεσής σε μια αρκτική τούνδρα, μονάχα με τα ρούχα που φοράει, ίσως κι ένα μαχαίρι στη ζώνη του. Εκείνος πρέπει τότε να λυθεί και να φτάσει στο σημείο μιας προκαθορισμένης συνάντησης χρησιμοποιώντας μόνο το μυαλό του και τις ικανότητες προσανατολισμού του. Υπάρχουν πολλές σκηνές που σου κόβουν την ανάσα: σ' ένα επεισόδιο χρειάστηκε να περάσει από έναν καταρράκτη στα σκοτεινά, ενώ σ' ένα άλλο τον κυνήγησαν λύκοι. Κάποιες φορές θυμάσαι ξαφνικά ότι εκεί είναι και το τηλεοπτικό συνεργείο που τον παρακολουθεί και τον κινηματογραφεί. Αν κινδύνευε πραγματικά δεν θα έσπευδαν να τον βοηθήσουν; Αλλά σίγουρα καταφέρνουν θαυμάσια να σε κάνουν να νιώσεις τον κίνδυνο.

Στο άκουσμα του ονόματος του Γουίλ, το πρόσωπο του Τσάρλι σκοτεινιάζει. «Ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί τον παντρεύεται· τον ξέρει τόσο λίγο!» λέει. «Αλλά έτσι είναι η Τζουλι. Αν της μπει κάτι στον νου, το κάνει, ο κόσμος να χαλάσει. Να μου το θυμηθείς, όμως, Χαν· κάτι κρύβει αυτός. Δεν είναι ο άνθρωπος που παριστάνει ότι είναι».

Γι' αυτό βλέπω κρυφά την εκπομπή του. Ξέρω ότι του Τσάρλι δεν θα του άρεσε αυτό. Μερικές φορές δεν μπορώ να διώξω τη σκέψη ότι η αντιπάθειά του για τον Γουίλ μοιάζει λιγάκι με ζήλια. Ελπίζω πραγματικά να μην είναι ζήλια. Γιατί τότε τι θα σήμαινε αυτό;

Όμως μπορεί να έχει να κάνει με το μπάτσελορ πάρτι του Γουίλ. Ο Τσάρλι πήγε, αν και φαινόταν εντελώς λάθος, αφού είναι φίλος της Τζουλι. Γύρισε κάπως κακοδιάθετος από εκείνο

το Σαββατοκύριακο στη Σουηδία. Με την παραμικρή μου νύξη σ' εκείνο το ταξίδι, ξαφνικά γινόταν ανεξήγητα απόμακρος και σφιγμένος. Έτσι, δεν τον ξαναρώτησα. Στο κάτω κάτω είχε επιστρέψει σώος και αβλαβής. Αυτό δεν είχε σημασία;

Η φουρτούνα έχει αγριέψει κι άλλο. Το παλιό ψαροκάικο σκαμπανεβάζει τώρα προς όλες τις κατευθύνσεις ταυτόχρονα, σαν μηχανικός ταύρος ροντέο που πασχίζει να μας πετάξει όλους στη θάλασσα. «Είναι ασφαλές να συνεχίσουμε;» φωνάζω στον Μάτι.

«Αμέ!» απαντάει με βροντερή φωνή πάνω από τον αχό των κυμάτων και το ουρλιαχτό του ανέμου. «Αυτή είναι από τις καλές μέρες, να ξέρετε. Όπου να 'ναι φτάνουμε».

Νιώθω υγρές τούφες μαλλιών κολλημένες στο μέτωπό μου, ενώ τα υπόλοιπα μαλλιά μου ανεμίζουν σαν τεράστιο μπλεγμένο σύννεφο γύρω από το κεφάλι μου. Φαντάζομαι πώς θα φανώ στην Τζουλις, τον Γουίλ και τους υπόλοιπους όταν φτάσουμε τελικά.

«Κορμοράνος!» φωνάζει ο Τσάρλι δείχνοντας. Προσπαθεί να με κάνει να ξεχάσω τη ναυτία μου, το ξέρω. Αισθάνομαι σαν παιδάκι που το πάνε στον γιατρό για ένεση. Αλλά κοιτώ προς τα εκεί που δείχνει το δάχτυλό του και βλέπω ένα στιλπνό σκούρο κεφάλι να προβάλλει από τα κύματα σαν περισκόπιο μικροσκοπικού υποβρύχιου. Μετά ξαναβουτάει κάτω από την επιφάνεια, σαν γοργή μαύρη αναλαμπή. Για φαντάσου να νιώθεις τόσο άνετα σε τόσο εχθρικές συνθήκες!

«Διάβασα κάτι ειδικά για τους κορμοράνους στο άρθρο» λέει ο Τσάρλι και ξανανοίγει το κινητό του. «Α, να το. Απ' ό,τι φαίνεται, τους βλέπει συχνά κανείς σ' αυτές τις ακτές». Τώρα μιλάει με τη δασκαλίστικη φωνή του. «Ο κορμοράνος είναι ένα πουλί που έχει κακοποιηθεί πολύ στους λαϊκούς θρύλους». Ω, Θεέ μου. «Ιστορικά, το πτηνό αυτό συμβόλιζε την απληστία, την ατυχία και το κακό». Παρακολουθούμε και οι δύο τον κορμοράνο να ξαναβγαίνει απ' το νερό. Στο μυτερό του ράμφος έχει ένα ψαράκι, που λαμπυρίζει με μια στιγμιαία ασημιά λάμψη πριν το πουλί ανοίξει τα σαγόνια του και το καταπιεί ολόκληρο.

Το στομάχι μου γυρίζει σαν να το κατάπια εγώ εκείνο το ψάρι, μικρό και γλιστερό, και τώρα κολυμπάει στην κοιλιά μου. Και, καθώς το καΐκι αρχίζει να γέρνει προς την αντίθετη κατεύθυνση, αρπάζομαι τρικλίζοντας από την κουπαστή και ξερνάω το τσάι με κρέμα που ήπια νωρίτερα.

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα

Η Λούσι Φόλεϊ σπούδασε Αγγλική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Ντάραμ και στο Πανεπιστημιακό Κολέγιο του Λονδίνου (UCL). Εργάστηκε για αρκετά χρόνια ως επιμελήτρια εκδόσεων στον χώρο του βιβλίου πριν αφοσιωθεί αποκλειστικά στη συγγραφή. Από τις εκδόσεις Μίνωας κυκλοφορεί επίσης *Το Καταφύγιο*, το οποίο αποτελεί το πρώτο της μυθιστόρημα στην κατηγορία του ψυχολογικού θρίλερ. Έχει γράψει ακόμη τρία ιστορικά μυθιστορήματα, τα οποία έχουν γνωρίσει μεγάλη εμπορική επιτυχία, ενώ συνολικά τα έργα της έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από τριάντα γλώσσες.